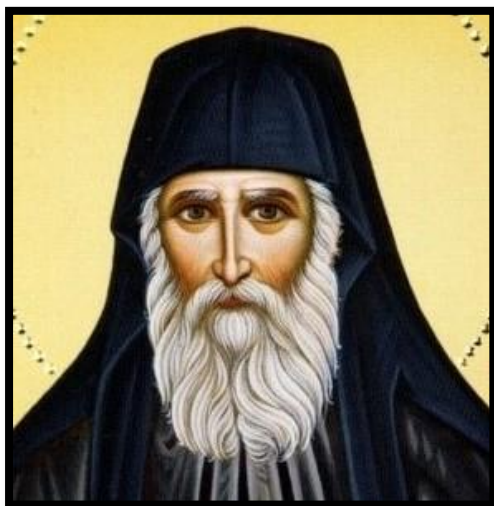

Ορθόδοξο Τριμηνιαίο Χριστιανικό Περιοδικό

ΤΟ ΛΕΝΤΙΟΝ

«...ἐγείρεται ἐκ τοῦ δείπνου, καὶ τίθησι τὰ ἱμάτια, καὶ λαβὼν λέντιον, διέζωσεν ἑαυτόν. εἶτα βάλλει ὕδωρ εἰς τὸν νιπτήρα, καὶ ἤρξατο νίπτειν τοὺς πόδας τῶν μαθητῶν καὶ ἐκμάσσειν τῷ λεντίῳ...» (Ιωάν. ΙΓ στ. 4,5)

Ἅγιος Παῖσιος ὁ Ἀγιορείτης

Ο προστάτης της Ενώσεώς μας

**ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΟΣ ΟΡΘΟΔΟΞΟΣ ΕΝΩΣΙΣ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗΣ
ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗΣ
«ΔΙΑΚΟΝΟΙ ΤΩΝ ΕΛΑΧΙΣΤΩΝ ΑΔΕΛΦΩΝ ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ»**

**Έτος 5^ο Τεύχος 18^ο Ιούνιος - Αύγουστος 2023
ΑΘΗΝΑΙ**

Διατίθεται δωρεάν

Ο Σκοπός μας & Πληροφορίες της Ενώσεως.....	2
Ουκ ήλθον διακονηθήναι αλλά διακονείσαι.....	3
Η προσευχή της αγάπης.....	4
Μην κρίνεις μην καταδικάζεις.....	5
Ὁ άνθρωπος της αγάπης.....	6
Αφιέρωμα προς τους αχαρίστους.....	9
Δέκα εντολές.....	11
Η γιορτή του Αγίου Πνεύματος.....	13
Αγία Όλγα.....	15
Λόγοι Αγίου Παΐσιου.....	17
Το νόημα της Μεταμορφώσεως του Σωτήρας Χριστού.....	20
Η Κοίμηση της Θεοτόκου.....	24
Παιδί και Εκκλησία.....	28

Πληροφορίες και εγγραφές μελών στα τηλέφωνα:

Μερικοί από τους τομείς της ενώσεώς μας:

- Συντροφιά σε ηλικιωμένους και ανάγνωση ψυχοφελών βιβλίων.
- Παροχή συμβουλών και πληροφοριών που αφορούν σε θέματα καθημερινής πρακτικής (συνταγογράφηση φαρμάκων κ.λ.π..)
- Μεταφορά ηλικιωμένων σε νοσοκομεία ή άλλους ιατρικούς φορείς.
- Παροχή εργασιών οικείας (π.χ. υδραυλικές εργασίες, ηλεκτρικές, κ.α.)

2102281734 / 6974606161

Δευτ.-Τετ.-Σαβ. 10:00-14:00

Τριτ.- Πέμπ. 10:00-14:00 & 17:00-20:00

Η Ιστοσελίδα μας: www.poeka.gr

Έδρα της Ενώσεως: Σάρωνος 6,

T.K. 111 43 Αθήνα

Email: diakonoi.xristou@gmail.com

A.Φ.Μ.: 997249989, Δ.Ο.Υ. ΙΔ Αθηνών.

Για Δωρεές - Εγγραφές - Συνδρομές

Τράπεζα Πειραιώς:

IBAN: GR34 0172 0450 0050 4509 1901 473

(Παρακαλώ σε περίπτωση κατάθεσης να αναγράφεται το ονοματεπώνυμό σας για να σας αποστέλλεται απόδειξη)

*«Καί γάρ ο υἱός του ανθρώπου ουκ ἦλθε διακονηθῆναι ἀλλά διακονῆσαι καὶ δοῦναι τὴν ψυχὴν Αὐτοῦ λύτρον ἀντί πολλῶν»
(Μάρκ. ι' 1-45)*

Ο Κύριος μας Ἰησοῦς Χριστός εἶναι ὁ πρῶτος διάκονος-υπηρέτης-πάντων τῶν ἀνθρώπων, πρὸς χάριν τῶν ὁποίων ἐγένετο καὶ ἄνθρωπος δια να τοὺς διακονῆσει. Ἐχοντας σημαία καὶ λάβαρο τῆς διδαχῆς αὐτῆς τοῦ Χριστοῦ, με τὴν ὁποία ἀναδημιουργεῖται ὁ νέος λαὸς τοῦ Θεοῦ παρακαλοῦμε τὸν ἐνανθρωπίσαντα δι' ἡμᾶς Κύριο να μας εὐλογεῖ, ὥστε να πορευόμαστε πάντοτε ὡς διάκονοι τῶν ἐλαχίστων ἀδελφῶν Του.

«ἐφ' ὅσον ἐποιήσατε ἐνὶ τούτων τῶν ἀδελφῶν μου τῶν ἐλαχίστων, ἐμοὶ ἐποιήσατε». (Ματθ. κε' 31-46)

Σκοπὸς καὶ πόθος μας εἶναι να κοινωνήσουμε καὶ να διακονήσουμε τὸν Χριστό, ἐν τῷ προσώπῳ ἐνὶ ἐκάστῳ τούτων τῶν ἐλαχίστων ἀδελφῶν μας.

Η ΠΡΟΣΕΥΧΗ ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ

Κύριε,

Κάνε με όργανο της ειρήνης,

Κάνε στη θέση του μίσους να βάζω αγάπη.

Στη θέση της ύβρης να βάζω συγνώμη.

Στη θέση της πλάνης, να βάζω την πίστη.

Στη θέση της διχόνοιας, να βάζω την ένωση.

Στη θέση της απελπισίας, να βάζω την ελπίδα.

Στη θέση της λύπης, να βάζω τη χαρά.

Κύριε,

Κάνε να μην ζητώ τόσο να παρηγορηθώ, όσο να παρηγορώ.

Να μην ζητώ να αγαπώμαι, όσο να αγαπώ.

Γιατί όταν δίνουμε, λαβαίνουμε.

Όταν συγχωρούμε, λαβαίνουμε την άφεση.

Όταν αποθνήσκουμε, βρίσκουμε την αιώνια ζωή.

αν λησμονούμε τον εαυτό μας, τον ξαναβρίσκουμε.

Μη κρίνεις, μην καταδικάζεις, αλλά ν' αγαπάς

Μην κρίνεις ποτέ.
Να είσαι καλός και
άγιος. Να έχεις
υπομονή.

Να είσαι
γενναιόδωρος. Να
είσαι ειρηνικός.

Να είσαι
ακλόνητος στην
πίστη.

Να είσαι ουράνιος.

Να είσαι ταπεινός.

Να είσαι σιωπηλός. Να είσαι σοφός. Να είσαι φωτεινός. Να είσαι
απαθής. Να είσαι μια προσευχή. Να είσαι αγνός.

Προσπάθησε

Βοήθησέ με Κύριε....

Την ώρα του ΠΑΘΟΥΣ, γιατί σκοτίζεται ο νους μου.

Την ώρα του ΠΕΙΡΑΣΜΟΥ, γιατί παραλύει η θέλησή μου.

Την ώρα του ΠΟΝΟΥ, γιατί κατακαίγονται τα σωθικά μου.

Την ώρα του ΕΝΘΟΥΣΙΑΣΜΟΥ, γιατί δεν ελέγχω τις απόψεις μου.

Την ώρα της ΑΠΕΛΠΙΣΙΑΣ, γιατί νομίζω πως χάνεται το παν.

Την ώρα του ΘΥΜΟΥ, γιατί δεν ξέρω τι κάνω.

Την ώρα της ΑΔΥΝΑΜΙΑΣ, γιατί μπορώ να πουληθώ και στο
Διάβολο.

Την ώρα του ΦΟΒΟΥ, γιατί τα έχω χαμένα.

Την ώρα της ΧΑΡΑΣ, γιατί μπορεί να μην αντέξω το βάρος της.

Την ώρα της ΑΓΑΠΗΣ, που είναι γνήσια.

Γίνε Κύριε φωτισμός μου και αντιλήπτωρ μου τις μεγάλες, τις
μοναδικές ώρες της ζωής μου.

ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ

ΜΗΝ ΔΙΣΤΑΖΕΙΣ
ΝΑ ΑΓΑΠΑΣ
ΓΙΑ ΝΑ ΜΗΝ
ΧΑΣΕΙΣ
ΤΗΝ ΚΑΛΩΣΥΝΗ
ΤΗΣ ΨΥΧΗΣ ΣΟΥ
ΜΗΝ ΔΙΣΤΑΖΕΙΣ
ΝΑ ΔΙΝΕΙΣ
ΓΙΑ ΝΑ ΜΗΝ
ΧΑΣΕΙΣ
ΤΗΝ ΑΝΘΡΩΠΙΑ
ΣΟΥ.
ΜΗΝ ΔΙΣΤΑΖΕΙΣ
ΝΑ
ΠΡΟΣΕΥΧΕΣΑΙ

ΓΙΑ ΝΑ ΜΗΝ ΧΑΣΕΙΣ
ΤΟ ΘΕΟ ΜΕΣΑ ΑΠΟ ΤΗΝ ΚΑΡΔΙΑ ΣΟΥ.
ΜΗΝ ΔΙΣΤΑΖΕΙΣ ΝΑ ΥΠΟΜΕΝΕΙΣ ΓΙΑ ΝΑ ΜΗΝ ΧΑΣΕΙΣ
ΤΗΝ ΑΓΑΠΗ ΠΡΟΣ ΤΟΝ ΠΛΗΣΙΟΝ ΣΟΥ.

Λυπάμαι τον εγωιστή που δεν αναγνωρίζει τα λάθη του.
Λυπάμαι τον καχύποπτο που δεν διορθώνεται από τα πάθη του.

Λυπάμαι τον υποκριτή που δεν κοιτά τον εαυτό του.

Λυπάμαι τον ζηλόφθονο που δεν βελτιώνει τον χαρακτήρα του. Λυπάμαι τον κακότροπο που δεν δικαιολογεί τα λάθη των άλλων. Λυπάμαι τον θυμώδη που δεν νικά τον εγωισμό του.

Λυπάμαι όλους που δεν αγαπούν αληθινά.

Να είσαι πρόθυμος στην αγάπη χωρίς να θυμώνεις με τα πάθη των άλλων. Να είσαι χαμογελαστός χωρίς να λυπάσαι για τις κακίες των άλλων. Να είσαι αληθινός χωρίς να κρατάς κακία στο θυμό των άλλων. Να είσαι σταθερός στην αγάπη χωρίς να λυγίζεις στην ψεύτικη αγάπη των

άλλων.

Να είσαι ταπεινός χωρίς να λογαριάζεις τον εγωισμό των υποκριτών. Να είσαι απλός χωρίς να κοιτάς τη ζήλεια των άλλων.

Να είσαι δυνατός χωρίς να λυγίζεις από την κακότητα των ανθρώπων. Να είσαι αγνός χωρίς να παρασύρεσαι από τον κακότροπο χαρακτήρα των άλλων.

Να είσαι υπομονετικός χωρίς να δίνεις σημασία στην παγερή στάση των καχύποπτων ανθρώπων.

Να είσαι ανεκτικός χωρίς να κρατάς τον άσχημο χαρακτήρα των άλλων. Να είσαι σιωπηλός χωρίς να εντυπωσιάζεσαι από τα ωραία λόγια των άλλων για να μην χαθείς μέσα στον ψεύτικο κόσμο τους.

Να είσαι ευγνώμων χωρίς να προσβάλλεις εκείνους πού σου έδωσαν ένα κομμάτι της καρδιάς τους.

Να είσαι χαρούμενος χωρίς να ψάχνεις να ερμηνεύσεις την κακία των άλλων,
έστω κι αν κάποτε σ' αγάπησαν.

Να είσαι ειρηνικός χωρίς να δίνεις σημασία στην καχυποψία των ψεύτικων φίλων.

Να είσαι μακρόθυμός χωρίς να κρατάς κακία στη ζήλεια των άλλων.

Να είσαι ανεξίκακος χωρίς να εντυπωσιάζεσαι από την κακόβουλη δικαιολογία των αγνωμόνων ανθρώπων.

Να είσαι ήσυχος χωρίς να κατακρίνεις τους εχθρούς σου, που κάποτε σ' αγάπησαν.

Να είσαι υποχωρητικός χωρίς να δίνεις σημασία στην αδικία των άλλων. Να είσαι συγχωρητικός χωρίς να θυμάσαι το κακό που σου έκανε ο άλλος. Να είσαι εγκρατής χωρίς να παρασύρεσαι στην πολυλογία των άλλων. Να είσαι ώριμος χωρίς να παρασύρεσαι στις κατακρίσεις των άλλων και χάσεις τη γαλήνη της ψυχής σου.

Να είσαι αγάπη χωρίς να διστάζεις ν' αγαπάς όσοι σε αρνήθηκαν. Να είσαι σταθερός στις υποσχέσεις σου χωρίς να αλλάζεις γνώμες από τις δυσκολίες της ζωής διότι εύκολα χάνεις φιλίες.

Να είσαι διακριτικός χωρίς να κατηγορείς τις αδυναμίες των άλλων.

Να είσαι σοβαρός χωρίς να περιγελάς τα πάθη των άλλων. Να είσαι ειλικρινής χωρίς να δίνεις σημασία στο ψέμα των άλλων. Να είσαι προσεκτικός χωρίς να ελέγχεις τους άλλους. Να είσαι μεγαλόψυχος χωρίς να κοιτάς την μικροπρέπεια των άλλων.

ΝΑ ΕΙΣΑΙ ΑΚΟΥΡΑΣΤΟΣ ΣΤΗΝ ΑΓΑΠΗ ΧΩΡΙΣ ΝΑ
ΣΤΑΜΑΤΑΣ ΝΑ
ΔΙΝΕΙΣ

ΕΣΤΩ ΚΙ ΑΝ ΣΤΑΜΑΤΗΣΟΥΝ ΟΛΟΙ ΝΑ ΣΑΓΑΠΟΥΝ
ΔΙΟΤΙ ΚΟΙΤΟΥΝ ΤΟΝ ΕΑΥΤΟ ΤΟΥΣ.

ΝΑ ΕΙΣΑΙ ΑΕΤΟΣ ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ
ΧΩΡΙΣ ΝΑ ΨΑΧΝΕΙΣ ΠΟΙΟΙ ΣΑΓΑΠΟΥΝ
ΔΙΟΤΙ ΔΥΣΚΟΛΑ ΘΑ ΒΡΕΙΣ
ΠΟΙΟΙ ΑΛΗΘΙΝΑ ΣΑΓΑΠΟΥΝ.

Η ΑΓΑΠΗ ΖΥΓΙΖΕΤΑΙ ΣΤΗΝ ΠΡΟΣΦΟΡΑ ΓΙΑ ΝΑ
ΥΨΩΘΕΙ ΣΤΗΝ ΤΑΠΕΙΝΩΣΗ ΤΟΥ ΑΛΛΟΥ ΧΩΡΙΣ ΝΑ
ΥΠΟΛΟΓΙΖΕΙ ΤΗ ΘΥΣΙΑ ΤΟΥ ΕΑΥΤΟΥ ΤΗΣ
ΚΑΙ ΤΗΝ ΣΤΕΡΗΣΗ ΤΩΝ ΠΑΝΤΩΝ.

ΝΑ ΕΙΣΑΙ ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ! ΝΑ ΕΙΣΑΙ
ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ! ΝΑ ΕΙΣΑΙ ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΤΗΣ
ΑΓΑΠΗΣ!

ΜΗΝ ΚΟΙΤΑΣ ΤΙΣ ΑΔΥΝΑΜΙΕΣ ΤΩΝ ΑΛΛΩΝ ΔΙΟΤΙ
ΕΥΚΟΛΑ ΜΠΟΡΕΙΣ ΝΑ ΧΑΘΕΙΣ ΜΕΣΑ ΣΤΑ ΠΑΘΗ
ΤΟΥΣ ΧΩΡΙΣ ΝΑ ΤΟ ΚΑΤΑΛΑΒΕΙΣ.

Το μεγαλείο της αγάπης κρύβεται στην ταπεινή ψυχή που διακριτικά υπομένει τις κακίες των άλλων για να φανερώνει την ανεξικακία της καρδιάς του ταπεινού.

ΑΦΙΕΡΩΜΑ ΠΡΟΣ ΤΟΥΣ ΑΧΑΡΙΣΤΟΥΣ

Το θάρρος της αγάπης κρύβεται στην υπομονή της στοργής για τον άλλον χωρίς να κοιτάς τις προσβολές του εαυτού σου για να δείξεις το μεγαλείο της ψυχής σου στους εχθρούς σου με τη σιωπή της προσευχής σου.

Μάθε να υπομένεις τους άλλους που σε αδικούν με την σιωπή σου χωρίς να τους κατηγορείς, διότι ο Θεός θα τους δικάσει την ώρα της κρίσεως τους για τις αδικίες και τις άδικες κατηγορίες για σένα.

Το ν' αγαπάς τους εχθρούς σου σημαίνει δεν τους κατηγορείς αλλά χαίρεσαι διότι γίνονται ευεργέτες της ψυχής σου και εύκολα θα αποκτήσεις τον παράδεισο. Αλλά ο

Θεός θα τους κρίνει δίκαια για την αχαριστία τους και την αγνωμοσύνη τους. Αλλοίμονο αν κατηγορούμαι τους ευεργέτες μας τότε είμαστε οι αθλιότεροι των ανθρώπων και οι απάνθρωποι του κόσμου.

Η αχαριστία είναι το μεγαλύτερο αμάρτημα στη ζωή του ανθρώπου. Ο αχάριστος μοιάζει τον Ιούδα που πρόδωσε το

διδάσκαλό του, Ιησού Χριστό για 30 αργύρια, που τόσο πολύ ευεργετήθηκε από τον Κύριον και καταδικάστηκε αιώνια στην κόλαση. Ομοίως και ο αγάριστος ή η αγάριστη μοιάζει του Ιούδα που κατηγορεί και διασύρει τον ευεργέτη του από άμετρο εγωϊσμό και τον πουλάει με τον άσχημο λόγο του της) για να δικαιώσει τον κακό εαυτό του (της). Η δικαιοσύνη του Θεού θα αποδοθεί μετά θάνατο, αλλά δω στη γη, προσωπικά η ζωή του (της) θα είναι γεμάτη αγκάθια και τριβόλια, θλίψεις και άλλα άσχημα θα συμβαίνουν στη παρούσα ζωή του (της). Αυτό έχει συμβεί σε πολλούς ανθρώπους από αρχαιοτάτων χρόνων. Ο νόμος του Θεού είναι, ότι καλό κάνουμε στη ζωή μας θα λάβουμε καλό, ότι κακό κάνουμε στη ζωή μας θα λάβουμε κακό. Αυτός ο νόμος του Θεού είναι αιώνιος και αμετάβλητος. Ο Αγάριστος(η) ζει για τον εαυτό του(της) και ζητά τα πάντα για τον εαυτό του(της) και αδιαφορεί για την ζωή του άλλου, διότι έχει ζήσει την μοναξιά του εαυτού του μέσα στις αποτυχίες του. Ζητά να ικανοποιούνται οι επιθυμίες του με σκοπό να ταπεινώνει τους ευεργέτες του χωρίς να δίνει σημασία αν τους προσβάλλει ή τους στενοχωρεί. Είναι καχύποπτος(η) και αντιδραστικός σε κάθε τι που κάνει ο άλλος όταν δεν καταλαβαίνει διότι πάσχει ψυχικά από τη ζήλεια, από αισθήματα κατωτερότητας και το φόβο της ψυχικής ανασφάλειας. Τα πάντα λειτουργούν μέσα του σε πλήρη αταξία και γι' αυτό χάνει εύκολα φίλους από αδυναμία γνωριμίας του εαυτού του. Γίνεται έρμαιο των ψυχικών αδυναμιών του και δεν μπορεί να δει την αλήθεια του εαυτού του(της) διότι έχει τυφλωθεί από τον εγωϊσμό. Πάντα η αλήθεια πληγώνει και χάνεται μέσα στο σκοτάδι των ενοχών του (της). Εύκολα κατηγορεί. Δύσκολα δικαιολογεί τον άλλον. Σπάνια βλέπει τα λάθη του. Ποτέ δεν ταπεινώνεται.

ΔΕΚΑ ΝΕΕΣ ΕΝΤΟΛΕΣ

Για τη συμπεριφορά μας μέσα στην Εκκλησία

1. Μπαίνομε στην Εκκλησία ΑΘΟΥΒΑ, δηλαδή χωρίς να ακούγεται ήχος από τα βήματα μας. Ο άγιος Θεόδωρος λέγει: "Ένα ΚΟΥ-ΝΟΥΠΙ αν κάνη θόρυβο στην Εκκλησία είναι ΚΑΤΑΡΑΜΕΝΟ.
2. Προσκυνούμε με ΕΥΛΑΒΕΙΑ τις άγιες εικόνες. Δεν φιλάμε ποτέ τον Χριστό και την Παναγία στο πρόσωπο.
3. Δεν στεκόμαστε ΠΟΤΕ μπροστά στην είσοδο της Εκκλησίας και γενικά σε μέρος που εμποδίζει του άλλους που έρχονται μετά από εμάς, να πάνε στη θέση τους.
4. Μένουμε όσο πιο πολύ μπορούμε ΟΡΘΙΟΙ, ΑΚΙΝΗΤΟΙ, και ΣΙΩΠΗΛΟΙ. Και προσευχόμαστε.
Οι μητέρες με νήπια καλό θα είναι να στέκουν κοντά στην

είσοδο της Εκκλησίας και όταν τα νήπια κλαίνε, να βγαίνουν για λίγο έξω.

5. Μέσα στην Εκκλησία επιτρέπεται συζήτηση ΜΟΝΟ με το Θεό. Κάθε άλλη συζήτηση ΑΜΑΡΤΙΑ. Αν χρειαστεί να πούμε κάτι, το λέμε τόσο ΨΙΘΥΡΙΣΤΑ, ώστε να το ακούσει μόνο ο συνομιλητής μας. Οι μεγάλης ηλικίας, να μην λένε ΑΠΟΝ ΩΣ ΤΙΠΟΤΕ γιατί ΔΕΝ ΑΚΟΥΝΕ ΚΑΛΑ και δεν το καταλαβαίνουν πόσο δυνατά φωνάζουν!
6. Είναι απαραίτητο να είμαστε ΟΛΟΙ ΟΡΘΟΙΟΙ στα εξής σημεία: “Ευλογημένη η Βασιλεία”, “Σοφία όρθοι”. “Ευαγγέλιο Χερουβικό”, “Πιστεύω”, “Λάβετε Φάγετε μέχρι και το “Αξίον έστιν”, “Πάτερ ήμων”, “Τα άγια τοις αγίοις”, “Μετα φόβου Θεού”, “Απόλυση”
7. Τις Κυριακές δεν γονατίζουμε. Τις άλλες ημέρες όταν ο ιερέας ειπή “Τα σά έκ των σών Σοί προσφέρομεν” ΓΟΝΑΤΙΖΟΜΕ.
8. Στην θεία Κοινωνία πηγαίνομε ΜΕ ΣΕΙΡΑ, ΕΝΑΣ - ΕΝΑΣ ΣΕ ΑΠΟΣΤΑΣΗ ο ένας από τον άλλο.
Οι μεγάλης ηλικίας πρέπει να δίνουν το ΚΑΛΟ ΠΑΡΑΔΕΙΓΜΑ, ευλάβειας, υπομονής, σιωπής, προσευχής.
9. Τα παιδιά πρέπει να δείχνουν ΣΕΒΑΣΜΟ στους μεγάλους: να μην ξετρυπώνουν να παίρνουν αντίδωρο ή να κοινωνήσουν ΠΡΩΤΑ!
10. Και όταν τελειώσει η Λειτουργία, ΠΡΕΠΕΙ να έχομε μέσα στην Εκκλησία την ΙΔΙΑ ευλάβεια, γιατί η Εκκλησία είναι ΟΙΚΟΣ ΘΕΟΥ. Δεν είναι σωστό στο τέλος να γκρεμίζω με ό,τι εκτίσαμε.

Η γιορτή του Αγίου Πνεύματος

Την Κυριακή της Πεντηκοστής γιορτάζουμε την εμφάνιση του Αγίου Πνεύματος στους μαθητές του Χριστού, πενήντα μέρες μετά την ανάστασή Του και δέκα μέρες μετά την ανάληψή Του.

Η γιορτή συμβολίζει τη λήψη του Αγίου Πνεύματος από όλους εμάς προκειμένου να μας φωτίσει και να μας καθοδηγήσει.

Η γιορτή της Πεντηκοστής είναι γιορτή της Αγίας Τριάδος. Με την κάθοδο του Αγίου Πνεύματος μαθαίνουμε ότι ο Θεός είναι Τριαδικός. Το Άγιο Πνεύμα είναι η μία από τις τρεις μορφές του Θεού μαζί με τον Πατέρα και τον Υιό. Οι τρεις μορφές μαζί αποτελούν την Αγία Τριάδα. Η κάθοδος του Αγίου Πνεύματος έγινε κατά την ημέρα της Κυριακής.

Το Άγιο πνεύμα, εμφανίστηκε κατά τη Βάπτιση του Ιησού ως περιστέρι και την Πεντηκοστή ως φλόγες πάνω στα κεφάλια των μαθητών του Χριστού χαρίζοντας τους φώτιση.

Η γιορτή του Αγίου Πνεύματος πέφτει πάντα μια μέρα μετά την Κυριακή της Πεντηκοστής, ημέρα Δευτέρα, ακριβώς 50 μέρες μετά την Κυριακή του Πάσχα.

Τις περισσότερες φορές “πέφτει” Ιούνιο, ενώ το Πάσχα, είναι πολύ νωρίς, μπορεί να “πέσει” και στα τέλη Μαΐου.

Χάρη στη δύναμη του Αγίου Πνεύματος απαλλαχθήκαμε από τις αμαρτίες, μ’ αυτήν ξεπλύναμε την ψυχή μας από κάθε ρύπο. Με τη δωρεά του Αγίου Πνεύματος, ενώ ήμασταν άνθρωποι, γίναμε άγγελοι, όσοι βέβαια θελήσαμε να μάς βοηθήσει η χάρη Του, χωρίς να αλλάξει η φύση μας, αλλά, κι αυτό είναι το πιο αξιοθαύμαστο, διατηρήσαμε την ανθρώπινη φύση μας και μ’ αυτή επιδείξαμε αγγελική συμπεριφορά.

Τόσο μεγάλη είναι λοιπόν η δύναμη του Αγίου Πνεύματος! Και όπως η πραγματική φωτιά όταν δεχτεί τον μαλακό πηλό τον καθιστά σκληρό κεραμίδι, έτσι ακριβώς και η φωτιά του Αγίου Πνεύματος, όταν δεχτεί μια ψυχή συνετή, ακόμη κι αν τη βρει πιο μαλακή κι απ’ τον πηλό, την κάνει πιο γερή κι απ’ το σίδηρο. Και κάνει ξαφνικά πιο καθαρό απ’ τον ήλιο εκείνον που έως τώρα ήταν μολυσμένος απ’ την ακαθαρσία των αμαρτιών.

Κοντάκιον

Ἦχος πλ. δ’.

Ὅτε καταβάς τας γλώσσας συνέχεε, διεμέριζεν ἔθνη ο Ὑψιστος·
ότε του πυρός τας γλώσσας διένειμε, εις ενότητα πάντας
εκάλεσε· και συμφώνως δοξάζομεν το Πανάγιον Πνεύμα.

ΑΓΙΑ ΟΛΓΑ (11 Ιουλίου)

Καταγόμενη από οικογένεια ευγενών της χώρας του Πσκωφ, με πρωτοβουλία της οποίας οι Βάραγγοι είχαν έλθει στη Ρωσία, η πριγκίπισσα Όλγα είχε λάβει από τον Θεό σπάνια ομορφιά και ευφυΐα. Μία ημέρα, ενώ περνούσε το μεγάλο ποταμό, το κάλλος της είλκυσε το νεαρό πρίγκιπα Ίγκορ και έτσι σε λίγο καιρό η Όλγα κατέβαινε στην ηγεμονία του Κίεβου για να τον νυμφευτεί (903). Το 945 όμως, ο μέγας

ηγεμών Ίγκορ δολοφονήθηκε από τους Σλάβους της Βολυνίας και η αντιβασιλεία της ηγεμονίας του Κίεβου περιήλθε στην Όλγα μέχρι την ενηλικίωση του γιου της Σβιατοσλάβ (945-960). Κυβερνώντας με σοφία και ευσπλαχνία και επιδεικνύοντας συνάμα έναν ενεργητικό χαρακτήρα, η πριγκίπισσα κατόρθωσε να συγκεντρώσει την μέχρι τότε διάχυτη εξουσία και μπόρεσε να βάλει τέλος στις φονικές εισβολές των σλαβικών φύλων. Οργάνωσε το εμπόριο και ευνόησε τις ανταλλαγές με το Βυζάντιο με σκοπό να προσφέρει στο λαό της τα σπέρματα του πολιτισμού. Το 957 ταξίδεψε στην Κωνσταντινούπολη όπου έγινε δεκτή με τιμές από τον αυτοκράτορα Κωνσταντίνο Ζ' τον Πορφυρογέννητο, ο οποίος την τοποθέτησε μεταξύ των ανώτερων κυριών της αυλής του, όπου και φαίνεται πως έλαβε το Βάπτισμα από τον πατριάρχη Πολύευκτο με το όνομα Ελένη.

Επιστρέφοντας στη Ρωσία περιέτρεξε τη χώρα κηρύσσοντας τον Χριστό και ίδρυσε την πόλη Πσκωφ, μετά από την εμφάνιση μιας τριπλής ακτίνας φωτός που κατέβαινε από τον ουρανό. Κατά την απουσία του γιου της Σβιατοσλάβ που μετείχε σε εκστρατείες, η Αγία Όλγα ανέλαβε τη μόρφωση των τριών γιων του, Ιαροπόλκ, Όλεγκ και Βλαδίμηρου· δεν κατάφερε όμως να τους βαπτίσει, εξαιτίας της αντίθεσης του πατέρα τους που παρέμενε αμετάπειστος ειδωλολάτρης. Το 969 αρρώστησε και προσπάθησε για τελευταία φορά να μεταστρέψει το μεγάλο ηγεμόνα, συνάντησε όμως την πείσμονα άρνησή του. Η Αγία προείπε τότε την επικείμενη μεταστροφή της Ρωσίας στον Χριστιανισμό καθώς και το θλιβερό τέλος του γιου της, που δολοφονήθηκε τρία χρόνια αργότερα από τους Πετσενέγκους. Παρέδωσε το πνεύμα της στον Θεό στις 11 Ιουλίου 969. Τα λείψανά της μεταφέρθηκαν στο Κίεβο από τον Άγιο Βλαδίμηρο, φυλάχθηκαν κρυμμένα κατά τις συχνές λεηλασίες της πόλης και δεν γνωρίζει κανείς που βρίσκονται σήμερα.

Παρά τις προσπάθειες της ισαποστόλου πριγκίπισσας, η μεταστροφή της δεν είχε άμεσο αντίκτυπο στον λαό της· προετοίμασε εντούτοις εκείνην του εγγονού της Βλαδίμηρου [15 Ιουλ.] και έπαιξε το ρόλο της ζύμης για την ανάπτυξη του χριστιανικού βίου της Ρωσίας, «όπως ο φαιινός όρθρος που προηγείται της λαμπρής ημέρας».

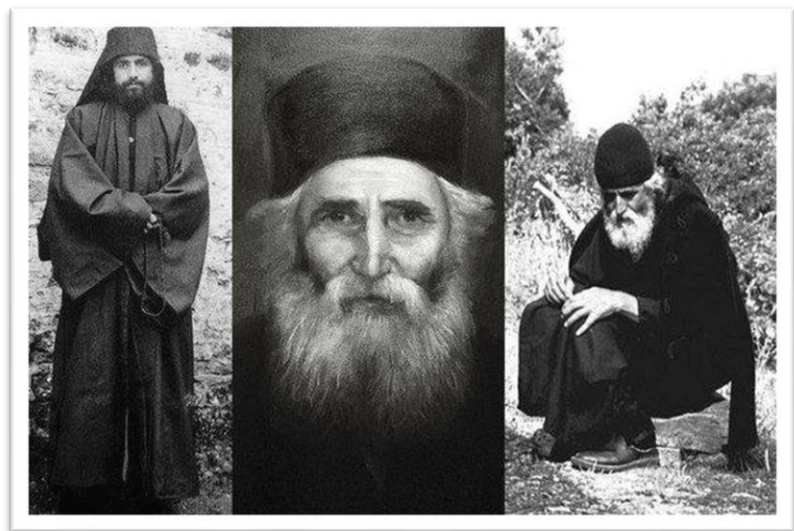
Άπολυτίκιον

Ἦχος γ'. Θείας πίστεως.

Θείας πίστεως, αρχή αγία, αναδέδειξαι, εν τη Ρωσία, προσελθούσα του Σωτήρος τη χάριτι, και εν αυτή τον λαόν σου προσήγαγες, ως αληθής βασιλίσ και θεόληπτος. Όλγα ένδοξε, Χριστόν τον Θεόν ικέτευε, δωρήσασθαι ημίν το μέγα έλεος.

Λόγοι του Αγίου Παϊσίου

Η μεγαλύτερη δοκιμασία των άλλων είναι το καλύτερο φάρμακο για μας. Εγώ, ό,τι κι αν έχω, όταν σκέπτομαι πώς υποφέρουν αυτοί οι άνθρωποι, λέω “δόξα τω Θεώ”. Θα μπορούσα να είμαι και εγώ ένας παράλυτος και να μην μπορώ να κουνηθώ καθόλου. Τι θα έκανα τότε; Δόξα τω Θεώ, τώρα είμαι σαν βασιλιάς.

Να ζεις τον πόνο σου σαν να μην υπάρχει.

Όσο περισσότερο κοιπάζεις, τόσο περισσότερη χαρά και περισσότερη χάρι θα πάρεις από τον Θεό.

Όταν ο Θεός δώσει την αγάπη του σε μία ψυχή, αυτή δεν αντέχει, πέφτει κάτω. Τότε δεν ζητά τίποτε άλλο. Θέλει να αφήσει τα πάντα και να κλεισθεί σε μία σπηλιά.

Πρέπει να γνωρίζουμε ότι η προσβολή από δαιμονική ενέργεια είναι τρόπον τινά δώρο του Θεού προς τον αμαρτάνοντα, για να μετανοήσει, να ταπεινωθεί και να σωθεί. Όταν όμως υπάρχει τελεία πόρωση και αμετανοησία, τότε δεν προσβάλλεται από τον διάβολο, διότι βλέπει ο Θεός την τελεία πόρωσή του.

Ένας φοιτητής πήγε και έμεινε τριάμισι χρόνια στην Ινδία, ασχολήθηκε με διάφορες θρησκείες και με την μαγεία. Έψαχνε να βρει πού βρίσκεται η αλήθεια με τις θρησκείες κ.ά. Τελικά επισκέφθηκε ένα μάγο με μεγάλη φήμη και άκουσε έκπληκτος να του λέει: “Τι ήρθες εδώ; Αυτό που ζητάς θα το βρεις στην Ορθοδοξία· εκεί είναι το φως. Να πας στο Άγιον Όρος και να διαβάσεις Φιλοκαλία. Εκεί θα βρεις αυτό που ζητάς”. Τα ‘χασε, δεν περίμενε να ακούσει από έναν μάγο αυτά. Επέστρεψε στην Ελλάδα, ήρθε στο Άγιον Όρος και μου τα διηγήθηκε όλα.

Ανάλογα με την κατάσταση που βρίσκεται ο άνθρωπος, ο πειρασμός του φέρνει και τους λογισμούς.

Για να πάψη το εργοστάσιό μας (δηλαδή ο νους μας) να παράγει κακούς λογισμούς, πρέπει να λήψη η πονηριά. Τότε ο άνθρωπος έχει πνευματική υγεία.

Είναι ανάγκη να βάλει ο άνθρωπος Χριστό μέσα του, αλλιώς είναι κολοκύθι.

Ο πιο εύκολος και σύντομος δρόμος είναι η υπακοή. Στην υπακοή η χάρις καθοδηγεί.

Σε πολλές περιπτώσεις υπάρχουν δοκιμασίες από τον Θεό, αλλά μπαίνει και ο διάβολος και τα κάνει πιο μαύρα. Εκείνο είναι το δύσκολο.

Όταν εργάζεσθε, τα χέρια να είναι στην δουλειά και ο νους στον Θεό.

Αν κανείς γνωρίζει το σφάλμα του, είναι η μισητή προκοπή. Μεγάλο καλό είναι, όταν αναγνωρίζει κανείς την αδυναμία του και όταν προσπαθεί να διορθωθεί. Αυτός είναι καλύτερος από κείνον που κάνει πολύ αγώνα, αλλά δεν αναγνωρίζει όμως τις αδυναμίες του.

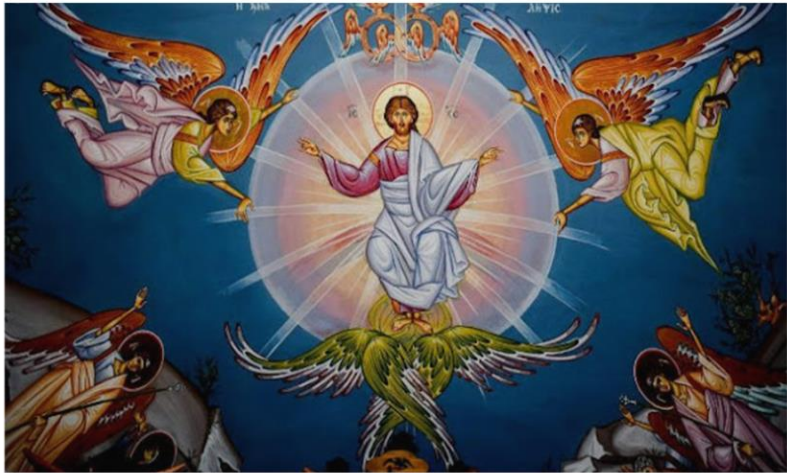
Αν λέγαμε συνεχώς την ευχή και είχαμε το νου μας εκεί, οι σαρκικοί λογισμοί δεν θα μπορούσαν να μας κάνουν κακό.

Πρέπει η καρδιά μας να πονά για κάθε αμαρτία, αλλιώς εύκολα την ξανακάνουμε.

Το νόημα της Μεταμορφώσεως του Σωτήρος Χριστού

Μεταμόρφωση του Σωτήρος: Μια από τις μεγαλύτερες εορτές της Χριστιανοσύνης, η Μεταμόρφωση συνιστά ύπατη μύηση.

Η Μεταμόρφωση του Σωτήρος είναι μια από τις από τις μεγαλύτερες εορτές της Χριστιανοσύνης.

Έως τον 4ο αιώνα η Μεταμόρφωση γιορταζόταν πριν το Πάσχα, αλλά από την ημέρα των εγκαινίων του Ναού της Μεταμορφώσεως, τον οποίο έχτισε η Αγία Ελένη στο όρος Θαβώρ, επικράτησε ο εορτασμός του γεγονότος να γίνεται στις 6 Αυγούστου.

Η Μεταμόρφωση συνιστά ύπατη μύηση, αποτελεί το μέγιστο μάθημα μυστικής θεολογίας. Και η ελάχιστη λεπτομέρεια είναι διδακτική: τί ήθελε να αποκαλύψει ο Ιησούς με τη Μεταμόρφωση, γιατί πήρε μόνο τρεις μαθητές του, γιατί έπρεπε να ανεβούν σε όρος, γιατί έπρεπε να πέσουν σε ύπνο οι μαθητές και τί συμβολίζει αυτό, τι συμβολίζει το λευκό φως, γιατί ήταν μαζί Του ο Μωσής και ο Προφήτης Ηλίας, γιατί δεν μπορεί η μυστική εμπειρία του Θεού να

περιγραφεί και να ορισθεί, και άλλα πολλά που νιώθει ο έχων μυστική εμπειρία.

Μια λαογραφική συνήθεια που αξίζει εδώ να αναφερθεί: στις αγροτικές περιοχές συνηθίζεται ανήμερα της Μεταμόρφωσης να προσκομίζονται στις εκκλησίες για να ευλογηθούν με ειδική ευχή τα πρώτα σταφύλια της χρονιάς, τα οποία στη συνέχεια διανέμονται στο εκκλησίασμα.

Διαβάζουμε από το «Κήρυγμα και Θεολογία Β'» του Γεωργίου Π. Πατρώνου (εκδ. Αποστολικής Διακονίας, 2003)

Η Μεταμόρφωση ως ιστορικό γεγονός

Το ευαγγελικό ανάγνωσμα δεν αφήνει καμιά αμφιβολία για την ιστορικότητα του γεγονότος της μεταμόρφωσης του Χριστού.

Ο Κύριος παραλαμβάνει τρεις από τους μαθητές του, τον Πέτρο, τον Ιάκωβο και τον Ιωάννη και μεταμορφώνεται «έμπροσθεν αυτών». Η μαρτυρία των τριών είναι ιδιαίτερα σημαντική. Δεν πρόκειται, επομένως, για θεολογικό μύθο.

Βέβαια πρόκειται για μια πνευματική εμπειρία των τριών μαθητών του Ιησού, όμως η εμπειρία αυτή εδράζεται σε ιστορικό γεγονός και συνδέεται με εξωτερικά εύληπτα φαινόμενα. Βλέπουν τον Κύριο στην κορυφή του όρους να λάμπει το πρόσωπο του «ως ο ήλιος» και τα ενδύματα του να γίνονται «λευκά ως το φως».

Παρατηρούν δίπλα στον μεταμορφούμενο Διδάσκαλο να παρίστανται ως «μάρτυρες» του γεγονότος δύο σημαντικά πρόσωπα της ιουδαϊκής αποκαλυπτικής και της εσχατολογικής παράδοσης του Ισραηλιτικού λαού, τον Μωυσή και τον Ηλία. Όλα αυτά φανερώνουν ένα είδος θεοφάνειας μέσα στον μεσσιανολογικό χαρακτήρα του γεγονότος.

Παράλληλα ο λαός είναι συγκεντρωμένος, κατά τη διήγηση της περικοπής, κάτω στους πρόποδες του Όρους, μαζί με τους υπόλοιπους μαθητές και περιμένουν τον Κύριο να κατέβει από το Θαβώρ, να τους κηρύξει τη νέα πίστη και να θεραπεύσει τους βασανισμένους ασθενείς τους. Όλη η ευαγγελική περικοπή έχει μια θαυμαστή ρεαλιστική προσέγγιση του γεγονότος.

Δεν αφήνει περιθώρια για καμιά αμφισβήτηση, ότι εδώ πρόκειται για μια απλή αλλά γεμάτη σαφήνεια περιγραφή ενός πραγματικού ιστορικού συμβάντος. Αυτό το συμβάν πραγματοποιείται «έμπροσθεν» όχι μόνο των μαθητών αλλά και του λαού και επομένως δεν επιδέχεται καμιά αμφισβήτηση.

Αντίθετα ένα τέτοιο ιστορικό γεγονός υπόκειται σε ιστορική διερεύνηση και θεολογική ερμηνεία, ώστε να εξαχθούν τα κατάλληλα συμπεράσματα προς ενίσχυση της πίστεως και της οικοδομής των πιστών.

Τα ευαγγελικά ιστορικά γεγονότα δεν πρέπει να απομονώνονται και να τα επενδύουμε με το ένδυμα του θεολογικού μύθου.

Είναι μέρος της γενικότερης ιστορίας της ανθρωπότητας, η δε αποκάλυψη τους έχει άμεση σχέση με την παγκόσμια ιστορία και ιδιαίτερα με την ιστορία του σχεδίου της θείας Οικονομίας.

Το γεγονός της μεταμορφώσεως, μάλιστα, έχει άμεση σχέση με το ιστορικό γίνεσθαι και με την ιστορική πορεία της ανθρωπότητας προς την τελείωση και τη θέωση .

Η πνευματική προοπτική της Μεταμόρφωσης

Η μεταμόρφωση, πέρα από ιστορικό γεγονός με βαθύτατη θεολογική σημασία, προβάλλεται και ως πρόταση για εμπειρία ζωής. Η εμπειρία αυτή δεν πρέπει να συσχετίζεται μόνο με το πρόσωπο του μεταμορφωθέντος Χριστού, αλλά να αναφέρεται και στην προσωπική ζωή όλων μας.

Η θεία εμπειρία αποτελεί τον τύπο και το σταθερό σημείο αναφοράς για μας. Ακριβώς, όπως η εμπειρία αυτή, καθαρά πνευματικής φύσεως, χαρακτήρισε αρχικά τους μαθητές του Κυρίου και στη συνέχεια όλο το λαό που παρίσταται στο θαύμα, ως συνέχεια και επακόλουθο του γεγονότος της μεταμόρφωσης.

Ο Χριστός με τη μεταμόρφωση έδειξε στον κόσμο το αληθινό του πρόσωπο και το μυστήριο της παρουσίας του. Δεν είναι μόνο άνθρωπος, είναι και Θεός.

Προσέλαβε την κτιστή ανθρώπινη φύση. Όμως στη μεταμόρφωση φάνηκε και η άκτιστη θεία λαμπρότητα και δόξα του. Στον κόσμο

μας παρουσιάστηκε ως ανθρώπινη και θεία παρουσία. Η προαιώνια θεία φύση του εισέρχεται στον κόσμο και ενανθρωπίζεται.

Το άκτιστο συναντά και προσλαμβάνει τον κτιστό άνθρωπο και τον θεώνει . Αυτό είναι ένα αρχικό αλλά βαθύτατα ουσιαστικό στοιχείο του γεγονότος της μεταμόρφωσης.

Ως συνέπεια αυτού του γεγονότος έχουμε και τη συγκλονιστική εμπειρία των μαθητών του Κυρίου. Και η εμπειρία αυτή δεν ήταν τυχαία.

Η συγκλονιστική εντύπωση τους και η ελκτικότητα του γεγονότος ήταν τόσο ισχυρή που εκφράζουν αμέσως την επιθυμία τους η εμπειρία αυτή να είναι διαρκείας και να τους συνοδεύσει σε όλη τους τη ζωή.

Αυτό ακριβώς εκφράζει η πρόταση τους να φτιάξουν σκηνές και να παραμείνουν στο Θαβώρ, βιώνοντας αδιάκοπα την εμπειρία της μεταμόρφωσης.

Δεν γνωρίζουμε επακριβώς το περιεχόμενο αυτής της εμπειρίας τους. Ο Ευαγγελιστής δεν μας περιγράφει δυστυχώς τι εσήμαινε για τους μαθητές η κορυφαία εκείνη στιγμή της μεταμόρφωσης του Κυρίου.

Αυτό όμως που γνωρίζουμε είναι η αρχική συγκλονιστική τους εντύπωση και ότι οι ίδιοι άρχισαν να γεύονται τους εσχατολογικούς καρπούς της μεταμόρφωσης στην προσωπική τους ζωή.

Η μεταμόρφωση, επομένως, στην πνευματική διάσταση δεν πρέπει να ερμηνεύεται και να κατανοείται ως ατομικό γεγονός, που αφορά μόνο στο πρόσωπο του Ιησού . Και ούτε ακόμη περιοριστικά και επιλεκτικά, ωσάν να αναφέρεται μόνο σε τρεις εκλεκτούς μαθητές και σε δύο

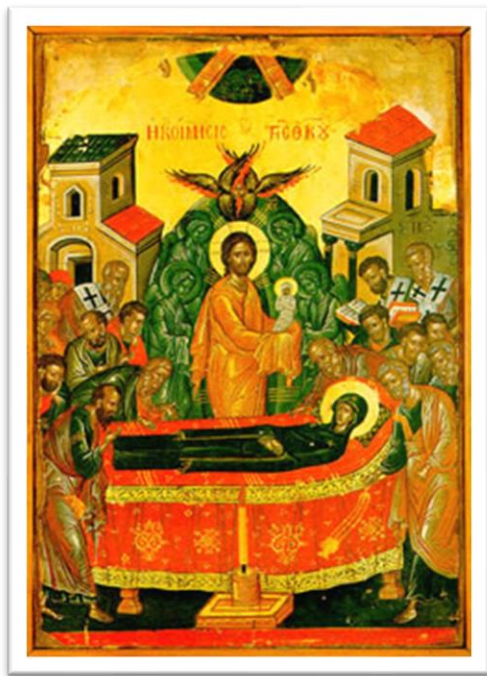
αποκαλυπτικές μορφές του παρελθόντος. Είναι ένα γεγονός καθολικής σημασίας. Αρχικά ξεκινάει από τον Κύριο, συνεπαίρνει στη συνέχεια τους τρεις μαθητές, προεκτείνεται προς τους Δώδεκα και δι' αυτών φτάνει σε όλο τον κόσμο και σε όλη την κτίση.

Έτσι, κατά συνέπεια, δικαιούμαστε να ομιλούμε για τη μεταμόρφωση του ανθρώπου και του κόσμου, της φύσης και της κτίσης, για τη μεταμόρφωση όλης της δημιουργίας, είτε υλικής είτε πνευματικής.

Η ΚΟΙΜΗΣΗ ΤΗΣ ΘΕΟΤΟΚΟΥ

Ερμηνευτική τῆς εἰκόνας καὶ τῆς ὑμνολογίας

Δεκαπενταύγουστος! Τὸ Πάσχα τοῦ Καλοκαιριοῦ. Ἡ μεγάλη θεομητορική γιορτὴ τοῦ Αὐγούστου, ἡ Κοίμησις τῆς Θεοτόκου, συγκλονίζει κάθε πιστὴ ψυχὴ. Ἦδη ἀπὸ τὴν πρώτη του μηνὸς στὶς ἐκκλησίες ψάλλονται καθημερινὰ οἱ Παρακλήσεις - ἐναλλάξ ἡ Μικρὴ καὶ ἡ Μεγάλη. Οἱ πιστοὶ προετοιμάζονται -νηστεύουν, ἐξομολογοῦνται, κοινωνοῦν- γιὰ νὰ γιορτάσουν ἀληθινὰ τὸ μεγάλο πανηγύρι.

Μητέρα τῆς Ζωῆς ἡ Παναγία μεθίσταται πρὸς τὴν ὄντως Ζωή, τὸν Υἱὸ καὶ Θεὸ Της. Ἡ παράδοσις τῆς Ἐκκλησίας ἀναφέρεται στὴν Μετάστασι Της. Χάρη σ' αὐτὴν τὸ ἄχραντο σῶμα τῆς Νέας Εὐσας,

τῆς γυναίκας πού γέννησε τὸν φθορέα τῆς φθορᾶς, δὲ γεύεται τῆς φθορᾶς τῆ δύναμη. «Ἡ πηγὴ τῆς ζωῆς ἐν μνημείῳ τίθεται», ὅμως «κλίμαξ πρὸς οὐρανὸν ὁ τάφος γίνεται».

Ἀς δοῦμε ὅμως τὴν περιγραφὴ-ἐρμηνεῖα τῆς Βυζαντινῆς εἰκόνας τῆς Κοιμήσεώς της καὶ κάποια κείμενα σχετικὰ.

Ἡ ἁγία εἰκόνα τῆς Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου εἶναι πολυπρόσωπη. Δυὸ ὅμως πρόσωπα ξεχωρίζουν στὴν ὅλη παράσταση: Ὁ Χριστὸς καὶ ἡ Παναγία. Ὁ Χριστὸς μας μὲ τὸ ἡγεμονικὸ Του παράστημα πού κρατεῖ τὴν ψυχὴ τῆς Παναγίας Μητέρας Του, βρέφος φασκιωμένο, καὶ τὸ λπόσαρκο σκῆνωμα τῆς Παναγίας.

«Στὴν εἰκόνα δεσπόζει τὸ νεκρικὸ κρεβάτι, στολισμένο μὲ πλούσια ποδέα, ὅπου ἀναπαύεται ἡ Παναγία μὲ τὰ χέρια σταυρωμένα. Μπροστὰ στερεωμένο σὲ ἓνα ἀπλὸ κηροπήγιο καίει ἓνα χοντρὸ κερι. Πίσω ἀπὸ τὸ νεκρικὸ κρεβάτι καὶ στὴ μέση ἀκριβῶς στέκει ὁ Χριστὸς μὲ τὸ σῶμα σὲ περιεργὴ στροφῆ πρὸς τὰ δεξιὰ, πρὸς τὴν κεφαλὴ τῆς Μητέρας Του. Στὰ χέρια Του ἀπλωμένα στὴν ἴδια κατεύθυνση, κρατεῖ τὴν ψυχὴ της, πού ἔχει τὴ μορφή φασκιωμένου μωροῦ μὲ τὰ χέρια σταυρωμένα. Τὸν τριγυρίζει δόξα. Μέσα σ' αὐτὴν εἶναι ζωγραφισμένοι στὴν κορυφὴ ἓνα ἐξαπτέρυγο καὶ σὲ μονοχρωμία τέσσερις ἄγγελοι πού πλαισιώνουν τὸ Χριστὸ μὲ χειρονομίες καὶ ἔκφραση λύπης στὰ πρόσωπά τους... Πάνω ἀκριβῶς ἀπὸ τὸν Χριστὸ στὴν κορυφὴ τοῦ τόξου τῆς εἰκόνας ἔχουν ἀνοίξει οἱ πύλες τοῦ οὐρανοῦ καὶ φαίνονται δυὸ ἄγγελοι, πάλι σὲ μονοχρωμία, νὰ σκύβουν μὲ σκεπασμένα χέρια γιὰ νὰ πάρουν μὲ τὴ σειρά τοὺς τὴν ψυχὴ της. Στὴν κεφαλὴ καὶ στὰ πόδια τοῦ νεκρικοῦ κρεβατιοῦ εἶναι μαζεμένοι οἱ Δώδεκα Ἀπόστολοι μὲ ἐκφράσεις, στάσεις καὶ χειρονομίες πού δείχνουν βαθεῖα λύπη. Ὁ Πέτρος θυμιατίζει στὴν κεφαλὴ τῆς Παναγίας, ὁ δὲ Ἀπόστολος Παῦλος καὶ ὁ Θεολόγος Ἰωάννης σκύβουν στὰ πόδια της καὶ τὴν ἀσπάζονται. Πιὸ πίσω εἶναι τρεῖς ἱεράρχες μὲ ἀνοιχτὰ βιβλία καὶ στὰ ἀριστερά, στὸ βάθος, θρηνοῦν τρεῖς γυναῖκες. Τὴ σύνθεση κλείνουν στὸ βάθος, πίσω ἀπὸ τὶς ὁμάδες τῶν μαθητῶν, δυὸ συμβατικὰ ἀρχαιοπρεπὰ κτήρια. Ἀνάμεσα σ' αὐτὰ διαβάζεται ἡ ἐπιγραφή **Η ΚΟΙΜΗΣΙΣ ΤΗΣ Θ(ΕΟ)ΤΟΚΟΥ**» (Ἄ. Καρακατσάνη). Οἱ τέσσερις (εἰκονίζονται οἱ τρεῖς) Ἱεράρχες πού παραβρέθηκαν στὴν

Κοίμηση, ήταν: ὁ Ἰάκωβος ὁ Ἀδελφόθεος, ὁ Ἱερόθεος, ὁ Διονύσιος ὁ Ἀρεοπαγίτης καὶ ὁ Τιμόθεος. Ὁ Ἱερόθεος δὲν εἰκονίζεται.

Σὲ κάποιες εἰκόνες βλέπουμε στὴ δεξιὰ ἄκρη τοῦ σπιτιοῦ τὸν Ἰωάννη τὸ Δαμασκηνὸ πὺν βαστᾶ χαρτί (πάπυρο) μὲ τὰ ἐξῆς λόγια: «Ἀξίως ὡς ἔμψυχόν σε οὐρανὸν ὑπεδέξαντο οὐράνια Πάναγνε θεία σκηνώματα καὶ παρέστηκας...» Καὶ στὰ ἀριστερὰ τὸν ἅγιο Κοσμά τὸν ποιητὴ κρατώντας ἄλλο χαρτί πὺν λέει: «Γυναίκα σε θνητὴν, ἄλλ' ὑπερφυῶς καὶ μητέρα Θεοῦ εἰδότες, πανάμωμε...»

Σ' ὅλα τὰ πρόσωπα διακρίνεται ἡ θλίψη, ἀνάμικτη ὅμως μὲ τὴ γλυκιὰ ἐλπίδα. Εἶναι ἡ «χαρμολύπη», τὸ «χαροποιὸν πένθος», γνώρισμα τῶν πιστῶν πὺν ζοῦν μὲ τὴν προσμονὴ τῆς ἀνάστασης. Τοῦτο βλέπουμε καὶ στὰ τροπάρια τῆς ἐορτῆς, πὺν ἄλλοτε τονίζουν τὸν τρόπο καὶ τὸ δέος τῶν Ἀποστόλων, τοὺς ὁποίους παρουσιάζουν νὰ δακρῦζουν καὶ ἄλλοτε τονίζουν τὴ χαρὰ τους, πὺν τὴν ἐκδηλώνουν μὲ ψαλμοὺς καὶ ὕμνους. Παραθέτουμε δυὸ ἀποσπάσματα «Ὅτε ἡ μετάστασις τοῦ ἀγράντου σου σκήνους ηὔτρεπιζετο, τότε οἱ Ἀπόστολοι περικυκλοῦντες τὴν κλίνην τρόμω ἐώρων σε» (Στιχηρὸ ἰδιόμελο ὄρθρου). «...Καὶ τὸ ζωαρχικὸν καὶ θεοδόχον σου σῶμα κηδεύσαντες ἔχαιρον, πανύμνητε» (Δοξαστικὸ ἀποστίχων Ἑσπερινοῦ).

Σὲ μερικὲς εἰκόνες εἰκονίζονται στὸν οὐρανὸ σύννεφα, πὺν μετέφεραν τοὺς Ἀποστόλους στὴν Ἱερουσαλήμ. Σὲ πολλὰς εἰκόνες τῆς Κοίμησης ζωγραφίζεται καὶ τὸ ἐπεισόδιο τοῦ ἀγγέλου καὶ κόβει μὲ τὸ ξίφος του τὰ χέρια τοῦ Ἱερονία. (Πρόκειται γιὰ ἐκεῖνο τὸν Ἑβραῖο πὺν ἀποπειράθηκε νὰ ρίξει στὸ ἔδαφος τὸ λείψανο τῆς Θεοτόκου).

ΥΜΝΟΛΟΓΙΑ, ΛΟΓΟΙ ΠΑΤΕΡΩΝ

Στὴν Ἐκκλησίᾳ ὁ θάνατος γίνεται πανηγύρι. Δὲν λέγεται θάνατος ἢ τελευτή. Ἀποκαλεῖται «Κοίμηση». Δὲν ἐξαντλοῦνται τὰ πάντα στὸ ἐδῶ καὶ τώρα. Ὑπάρχει τὸ ἐπέκεινα τοῦ τάφου: ἡ αἰώνια ζωὴ. Ὁ Χριστιανὸς πιστεύει ὅτι κοιμᾶται προσώρας, γιὰ νὰ ξυπνήσει στὴν αἰωνιότητα. Ὁ θάνατος, μὲ τὴν Ἀνάστασις τοῦ Χριστοῦ, γίνεται ἓνας μεγάλος ὕπνος. Αὐτὸ τὸ πανηγύρι, τὴν ἐλπίδα τῆς αἰώνιας

βασιλείας, τὴν ἀγάπη μας στὴν Παναγία Μητέρα ὅλων μας, θὰ δοῦμε καὶ μέσα ἀπὸ κάποια κείμενα.

Ἡ ὕμνολογία μᾶς ἀποκαλύπτει μὲ τρόπο ποιητικὸ τις ἀλήθειες τῆς ὀρθόδοξης θεολογίας γιὰ τὸ πρόσωπο τῆς Παναγίας. Οἱ ὕμνοι τῆς μεγάλης γιορτῆς, ἀποδοσμένοι στὴ Νεοελληνικὴ ἀπὸ τὸν Φώτη Κόντογλου, ψέλνουν τὴν Κυρία τῶν Ἀγγέλων, ὡς ἐξῆς:

«Στὴν γέννα σου τὴν παρθενία ἐφύλαξες, στὴν κοίμησή σου τὸν κόσμον δὲν τὸν ἄφησες, Θεοτόκε. Μίσηπες στὴ ζωὴ, γιὰτὶ εἶσαι μητέρα τῆς ζωῆς καὶ λυτρῶνεις μὲ τις πρεσβεῖες σου τις ψυχές μας ἀπὸ τὸν θάνατο». (ἀπολυτίκιον Κοιμήσεως)

«Νικηθῆκανε τῆς φύσης οἱ νόμοι σὲ σένα, Παρθένε ἄχραντε. Γιὰτὶ σὲ σένα παρθενεὺει ἡ γέννα, καὶ μὲ τὴ ζωὴ σμίγει ὁ θάνατος. Ἐσὺ ποὺ ἀπόμεινες μετὰ τὴ γέννα Παρθένος καὶ μετὰ θάνατο ζωντανή, σῶζε παντοτινά, Θεοτόκε, τὴν κληρονομία σου». (καταβασία θ' ὠδῆς)

Τὴν Παναγία Μητέρα μας ἄς ἐτοιμασθοῦμε κι ἐφέτος νὰ τιμήσουμε καὶ νὰ δοξολογήσουμε στὴν πᾶσανσεπτη Κοίμησή της μαζί με ὅλους τοὺς Ἁγίους, τις Οὐράνιες δυνάμεις, τοὺς Ἁγίους Ἀποστόλους καὶ κάθε πιστὴ ψυχὴ δεόμενοι ἐκτενωῶς μαζί με τὸ μελωδὸ Θεοφάνη:

«...μὴ ἐπιλάθου (μὴ ξεχάσεις), Δέσποινα, τῶν πιστῶς ἑορταζόντων, τὴν παναγίαν σου Κοίμησιν». Ἀμήν. (Δοξαστικὸ τῆς Λιτῆς τῆς Κοιμήσεως).

Ἀπολυτίκιον

Ἦχος α'.

Ἐν τῇ Γεννήσει τὴν παρθενίαν ἐφύλαξας, ἐν τῇ Κοιμήσει τὸν κόσμον οὐ κατέλιπες Θεοτόκε· μετέστης πρὸς τὴν ζωὴν, μήτηρ ὑπάρχουσα τῆς ζωῆς, καὶ ταῖς πρεσβεῖαις ταῖς σαῖς λυτρομένη, ἐκ θανάτου τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Παιδί και Εκκλησία

Ένα πολύ μεγάλο κεφάλαιο στη ζωή ενός παιδιού, εκτός από την οικογένεια, το σχολείο τους φίλους είναι και η εκκλησία. Είναι ο χώρος τον οποίο συναντά στην βρεφική του ηλικία όταν το πηγαίνει η μητέρα του όταν έχουν περάσει σαράντα μέρες από την γέννηση του για να της δώσει ο ιερέας ευχή όπως πήγε η Παναγία μας τον μικρό Χριστό. Στο ναό μέσω της βάπτισης το παιδί γίνεται Χριστιανός και δέχεται το φως του Χριστού, που είναι η ίδια η ζωή. Όσο μεγαλώνει μαθαίνει να συμμετέχει στα Άγια μυστήρια της εκκλησίας με σεβασμό και ταπείνωση προσαρμοζόμενο στους κανόνες της. Οφείλουμε σαν γονείς να εξηγήσουμε στα παιδιά, πως όπως πηγαίνουμε επίσκεψη στον παππού και στη γιαγιά στους συγγενείς. Στους φίλους, έτσι πρέπει να πηγαίνουμε στην εκκλησία να επισκεπτόμαστε τον ουράνιο Πατέρα μας που μας καλεί όλους κοντά του μικρούς και μεγάλους να κλάψουμε να παρηγορηθούμε μέσα από την προσευχή να πάρουμε δύναμη από τον Θεό να πάρουμε κουράγιο για να μπορέσουμε να αντιμετωπίσουμε τις δύσκολες καταστάσεις της ζωής . Μέσα από την Θεία Ευχαριστία να πλησιάσουμε τον Θεό, να τον βάλουμε μέσα στις καρδιές και στην ψυχή μας και να προσπαθούμε μέρα με τη μέρα να ζούμε την ζωή μας σύμφωνα με το θέλημά του με αγάπη και καλοσύνη. Όταν απομακρυνόμαστε από τον Θεό εκείνος σαν καλός ποιμένας μας περιμένει να ξαναγυρίσουμε κοντά του σαν ένα χαμένο πρόβατο που έχασε τον δρόμο του αλλά τον ξαναβρίσκει και οδηγείται πάλι στο κοπάδι, Έτσι και ο Θεός μας περιμένει να επιστρέψουμε κοντά του στην εκκλησία με μετάνοια και προσευχή. Ο Θεός σαν στοργικός πατέρας αγκαλιάζει όλους τους ανθρώπους δεν κάνει διακρίσεις . Όλοι είμαστε παιδιά του. Ο Θεός δεν είναι άδικος ούτε κριτής. Ο Θεός ο ίδιος είναι αγάπη δεν έχει οργή ,αγαπά όλον τον κόσμο και τους ενάρετους και τους αμαρτωλούς, είναι ο Θεός του ελέους και της καλοσύνης.

Κωνσταντίνα Χαρμπίλα

